

Onze wereldreiziger ter plaatse

deel 2

“We beseffen soms niet hoe gelukkig we het hier hebben”

In de vorige Eigen Krabbels maakten we opnieuw kennis met oud-zanger Walter Bresseleers, die na veertig jaren rondreizen voor de job weer in eigen land gestrand was, maar toch ook nog zijn hart verpand had aan sommige landen die hij bezocht.

Woonde hij immers niet tijdelijk in Mauritanië, Nigeria, Jordanië, Congo, Gambia, Niger, Senegal, Rwanda, Iraq, Jordanie en ook een drietal jaren in Afghanistan. En dus waren we wel benieuwd welke ervaringen hij meebracht uit die diverse landen. In dit tweede deel bijgevolg: Walter Bresseleers, de wereldreiziger uit onze kring. Als je dit leest, vertoef je trouwens al opnieuw in Gambia. Je kijkt aan tegen soms zielige toestanden, soms armoede en honger, onderdrukking, maar ook tekenen van grote gastvrijheid en tevredenheid om het weinige dat ze soms bezitten... En de boodschap: “We weten soms niet hoe gelukkig we het hier hebben in dit landje!”

Je startte vrij snel na jouw studies sociologie als HR-manager (‘human resources’) in Rwanda...

Walter Bresseleers: “Ik wilde inderdaad snel vertrekken, want ik had ook geen zin om legerdienst te doen. Na vier jaar had ik mijn universiteitsdiploma en ik werd gewetensbezwaarde. Trouwens, met de hiërarchie in het leger zou het sowieso gebotst hebben. En dus vertrok ik in opdracht van Coopibo, de latere Vredeseilanden, naar Rwanda.”

Wat waren je belangrijkste taken gedurende al die jaren dat je gezworven hebt?

“Ik heb voornamelijk rond 2 assen gewerkt. Enerzijds een decentralisatie as, anderzijds een Non State Actors as.

In de meeste Afrikaanse landen waren ze, eind jaren negentig van de vorige eeuw, betrokken bij een politiek decentraliseringsproces waarbij beslissingsbevoegdheid rond infrastructurele ontwikkeling van nationale overheden (ministeries) naar lokale overheden (districten, provincies, dorpen) overgeheveld werd.

Dat proces begeleidde ik b.v. in Gambia waar ik gedurende zes jaar raadgever was op het “Ministry of Local Government and Lands”.

Dit programma heette “Support to Decentralised Rural Development” en werd gefinancierd door de Europese Unie waarbij een aanzienlijk budget beschikbaar was voor projecten zoals waterputten, wegen, groentetuinen voor vrouwen, schooltjes e.d.m. Belangrijk te onderlijnen hier is dat in die “bottom up” projectjes geïdentificeerd werden door de lokale gemeenschappen en niet door een of andere burocrat in een nationaal ministerie.

In Afghanistan, tijdens mijn eerste verblijf in Mazar E Sharif, werkte ik rond dezelfde principes maar dan op het niveau van één ministerie. Hier werkte ik voor de Verenigde Naties en het was gebaseerd op het “Ministry of Rural Rehabilitation and Development”. De principes waren dezelfde: het betrekken van lokale gemeenschappen bij het identificeren en implementeren van ontwikkelingsprojecten.”

“De tweede as waarrond ik gedurende mijn loopbaan gewerkt heb was de” Non State Actors” as. Begin jaren 2000 werden er meer en meer vragen gesteld rond de efficiëntie van het uitsluitend transferen van donor budgetten naar nationale overheden. D’er bleven nogal wat centen in en rond ministeriële kabinetten hangen.... vandaar dat donoren de zgn “Non State Actors” gingen financieren en bij het beleid en de realisatie van ontwikkelingsprojecten betrekken. De Europese Unie was daar een voorloper van.

Ik heb b.v. in een door de Europese Unie gefinancierd programma “Increasing Non State Actors Development and Implementation expertise” in Nigeria gewerkt. Daarbij werden er door het lanceren van aanbestedingen gelden

beschikbaar gesteld voor organisaties uit de civiele maatschappij om, hetzij de institutionele capaciteit te versterken, hetzij om projecten in de voor de EU belangrijke sectoren te realiseren. In Mauritanië, in de Democratische Republiek Congo en ook tijdens mijn tweede verblijf in Afghanistan werkte ik vanuit de Britse Ambassade rond deze problematiek .

“Mijn taak was het om operationele Non State Actors te identificeren, een proces van capaciteitsopbouw te starten en de implementatie van ontwikkelingsprojecten te begeleiden.”

De volgende jaren was je als expert en als teamleider actief in Niger, Senegal, Democratische Republiek Congo, Jordanië, enerzijds voor de International Labour Organisation, en anderzijds voor de Belgische, Nederlandse en Engelse bilaterale ontwikkelingssamenwerking en voor consultancy bedrijven.

“Ik ben eigenlijk gedurende mijn loopbaan een onafhankelijke consultant gebleven. Ik had dus weinig of geen werkzekerheid. Eens een project interventie afgelopen was, ging je op zoek naar een nieuwe uitdaging met heel dikwijls een andere organisatie.”

Liep je nooit fysiek gevaar in die Afrikaanse landen, in Iraq of in Afghanistan?

“Ik was daar wel op voorbereid en heb heel wat security training gekregen. Vooraleer toestemming te krijgen van de Verenigde Naties om b.v. Iraq binnen te trekken, moest ik slagen voor SAIT (Security Awareness Induction Training). Twee weken in de Jordaanse woestijn waarbij levensgevaarlijke terreursituaties (ontploffing van IED's (improvised explosive devices), kidnapsituaties, overvallen, evacuatiescenario's...) nagebootst werden. Je had dan wat veiligheidsexperten die monkelend toekeken of niemand in zijn broek deed of overgaf..... Ik kon in die tijd het security alfabet aframmelen, mijn security naam voor radioboodschappen was Bravo Whisky , ik kon tourniquets leggen, kompas lopen en kaartlezen.... Ik voelde mij een beetje Lucky Luck in de Jordaanse woestijn.”

“Maar eigenlijk heb ik nooit fysiek gevaar gelopen, ik heb het wel een aantal keren warm gehad voor andere redenen.... Rondvliegen in oude Antonovs in de Democratische Republiek Congo was altijd een hachelijke onderneming. Ik herinner mij een vlucht van Kinshasa naar Bukavu en ik hoor de piloot door de intercom: “attachez ...hik...votre...hik... ceintures..... d'er waren geen veiligheidsgordels in het vliegtuig en ik kon door de scheuren in de bodem van het vliegtuig de begane grond zien...”

In Gambia kreeg ik ook wel even de daver op het lijf toen ik terug kwam van een missie op de rechteroever. De ferry - dat gebeurt nog wel eens meer in Afrika - was overladen en begon te zinken tijdens de avondlijke overtocht..... we hebben

dan, om zonder kleerscheuren verder te varen, een camion met 20 ton cement in het water gekieperd....

In het zuiden van Senegal, in de Casamance, ben ik wel eens zenuwachtig geworden. Er was toen in die tijd - ik spreek nu over dertig jaar geleden - een onafhankelijkheidsbeweging tamelijk actief. Ik was in die Casamance op doortocht met de familie - de kids gingen paardrijden aan de kust - toen ik die jongens tegenkwam.... zoals in de film: boomstronk op de weg voor en onmiddellijk achter de auto....

Maar we hadden één geluk: mijn vrouw sprak een beetje de taal van die strijders en zij kon hen overtuigen van het feit dat we niks tegen hen hadden en dat we goede bedoelingen hadden.”

Afghanistan was misschien toch nog iets gevaarlijker?

In Afghanistan en Iraq had je altijd, wat ze noemen, een “Close Protection Security Agent” bij je. Een tot de tanden bewapende veiligheidsexpert die je als een schaduw volgt bij de missies buiten jouw standplaats. Die missies gebeurden dan ook heel dikwijls in gepantserde wagens .

Ik heb dus twee keer in Afghanistan gewerkt. Eerst in het Noorden, in Mazar E Sharif en dit tussen 2006 en 2007. Het noorden van Afghanistan was toen relatief kalm . Ik werkte er voor het United Nations Development Program – die wel steeds moesten weten waar we ons bevonden. We woonden toen samen in een bewaakt huis met een aantal andere experts van verschillende organisaties van het VN-systeem.

Tussen 2011 en 2013 was ik gebaseerd op de Ambassade van Groot-Brittannië in Kaboel als programmamanager voor de Engelse ontwikkelingssamenwerking. Ik had daar een klein maar comfortabel ingericht containertje. Eén keer werden we in het “safe house” gemaand toen er een aanvalsdreiging op de ambassade gemeld werd. De Nepalese Gurka's – de eerste verdedigingslinie rond de ambassade - werden toen in paraatheid gebracht.....maar het bleek vals alarm.

Ook in Afghanistan ben ik eigenlijk nooit in een moeilijke veiligheidssituatie gesukkeld. Het meeste spannende was in Mazar E Sharif tijdens een nacht in 2007 of 2008. Ik dacht dat er een duivel aan mijn bed schudde tot ik besepte dat het een aardbeving was. Ik ben dan in mijn blote flicker de tuin ingerend....ons huis is gelukkig overeind gebleven, in de straat waren er wel een paar ingestort.

In Afghanistan kreeg je om de zes weken twee weken wat ze noemen R&R (rest and recuperation). Je kreeg dan een vliegtuigticket met een dagvergoeding naar huis. Mijn drang om te zwerven was nog niet over en ik heb daar gebruik van gemaakt om andere landen in de regio te bezoeken (India, Nepal, Pakistan, Uzbekistan, Turkije...).

Moeten we ons ongerust maken over de Taliban?

“Mensen spreken nu over Taliban 2 of Taliban light... of er veel verschil is met Taliban 1 valt nog af te wachten.

Ik heb het fameuze, diepe zwembad zonder water, op een heuvel net buiten Kaboel, bezocht waar de Taliban tijdens hun eerste regeerperiode homoseksuelen in wierpen....

Van de laatste ontwikkelingen - geen meisjes meer op middelbare school, het vervangen van het ministerie van vrouwenzaken door een ministerie van ‘de deugd,’ het beperken van de journalistieke vrijheden – valt, vrees ik, niet veel goeds te verwachten.

Ik begrijp enerzijds de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken wel. Ze waren het beu om een corrupt systeem overeind te houden.

Al bij al is het verdomd spijtig, de Afghanen zijn heel aangename mensen met een warme gastvrijheid.

Het valt nog te bezien of en zo ja hoe de Taliban Afghanistans problemen – droogte, corona - zal aanpakken en of zij het land en andere krijgsheren – denk o.a. aan het verzet in de Pansjirvallei - achter hun islamitische vlag kunnen scharen.”

Dus best wel schrik hebben van hen?

“Inderdaad, het belooft niet veel goeds.

In het algemeen is voor mij het toenemend Salafisme (fundamentalistische Soennitische stroming binnen de islam) ook o.a. in Mali, Niger, Congo, Burkina Faso, Nigeria en een aantal andere Afrikaanse landen problematisch.

Het is een sluipend vergif. Tot een aantal jaren geleden liepen de vrouwen in Gambia b.v. met losse haren en gewone kleren. Nu zie je meer en meer vrouwen in burka in het straatbeeld. Ook Madrassa's (religieuze scholen waarbij

heel dikwijls een erg conservatieve versie van de Koran onderwezen wordt), al dan niet gefinancierd door Saoudi Arabië, schieten als paddestoelen uit de grond.”

Dien je in Afrika ook geen rekening te houden met een aantal stammen?

“Je moet daar inderdaad rekening houden met parallelle structuren buiten de officiële instanties. Je hebt daar prinses, koningen, stamhoofden met meestal traditionele structuren. Wil je daar iets realiseren, dan moet je natuurlijk zorgen dat je ze aan jouw kant hebt.”

Hoe maak je je daar verstaanbaar?

“In Gambia en Nigeria is de voertaal Engels. In Congo, Niger, Mauritanië, Senegal, Rwanda was het Frans. De moedertaal van mijn vrouw is Wolof, een taal die in Gambia en Senegal gesproken wordt. Mijn jongste twee kinderen die het langst in Gambia vertoefd hebben, spreken perfect Wolof, terwijl thuis de voertaal Frans is. In die taal konden onze kinderen goed onderwijs genieten.”

Wat is het grootste probleem van de ontwikkelingslanden?

Armoede uiteraard.....ik heb moeders gezien in het noorden van Afghanistan die de heroïnewalmen op het gezicht van hun kinderen bliezen zodat deze zonder hongergevoel in slaap vielen.....

In de Soedan / Sahel-regio proberen mensen te overleven op een morzel grond. Wanneer de regen het laat afweten, is er geen oogst en dreigt hongersnood...

In Gambia heb ik mijn oude buur eens naar de hoofdstad gebracht, hij ging zijn pensioen ophalen.....10 euro/maand....

Er is ook een schrijnend gebrek aan voorzieningen..... Dit werd voor mij ook pijnlijk duidelijk toen ik in Maradi/Niger in 1988 met een ontstoken tand zat. Ik moest toen 700 km naar Niamey rijden om een tandarts te vinden.....

En dan corona.... bij ons in België vind je wel op loopafstand een vaccinatie- en/of testcentrum.... In Afrika is dat andere koek...

De oorzaken van armoede zijn uiteraard erg divers... een stuk erfenis van een problematische koloniale geschiedenis, oorlogen en politieke instabiliteit, kwetsbaarheid voor natuurrampen, handelsbarrières.....”

Teert corruptie er ook welig?

“Het is duidelijk dat in een aantal landen veel geld aan de vingers van enkele bewindvoerders blijft kleven.

Ik heb er ook persoonlijk, in de Democratische Republiek Congo, mee te maken gehad.

Toen we daar één jaar in de Gombe-wijk in Kinshasa woonden, kwam er plots een medewerker van de OBEMA (Office des Biens Mal Acquis) aan de deur kloppen. Hij beweerde dat wij al een jaar lang huishuur betaalden aan iemand die niet de echte eigenaar was.

En dat we ons dringend moesten aanbieden bij de Directeur van de OBEMA.

Die kon het allemaal regelen, beweerde hij. Wij moesten voortaan maar 75% betalen van de huur die we tot dan toe betaalden. Als we hem daarenboven een deel van die huur betaalden, kwamen we tot een win-win situatie, vond hij. Interessant toch? We zijn er uiteraard niet op ingegaan en hebben de ambassade ingeschakeld.”

Jouw conclusie na meer dan veertig jaar in het buitenland?

“Dat we hier in één van de beste landen van de wereld wonen en dat we zeker niet hoeven te klagen. Velen beseffen niet hoe gelukkig we het hier in dit landje hebben.”

Ter herinnering : zijn internationaal carrièreverloop

- 1980/82: HR-manager Rwanda
- 1985/88: expert Senegal
- 1988/94: expert Niger
- 1995/01: expert Gambia
- 2001/05: teamleider RDCongo
- 2006/07: expert Afghanistan
- 2007/08: teamleider Jordanië / Iraq
- 2008/11: teamleider Nigeria
- 2011/13: progr.-manager Afghanistan
- 2013/18: teamleider Mauritanië

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*
Ondernemingsnummer 0525.898.564
Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Een nieuwe start

Donderdag 9 september 2021.

Wat onrustig geslapen want dit is toch een speciale dag.

Mijn fiets vindt de weg van huis naar St.-Norbertus. Probleemloos.

Ik ontmoet Ludo die voor het kleine poortje staat te trappelen van ongeduld.

We dalen samen de trap af.

Ik merk hoe hij best wat moeite heeft om thuis te komen in het / zijn net geopend muzikaal archief.

Ik vind onze pupiter – nog in goede staat - en breng hem naar boven tot onder de luifel van de speelplaats. Ook enkele stoelen krijgen dezelfde bestemming.

Onze eerste repetitie voorziet men onder de luifel.

Deze zwoele na-zomeravond laat dit zeker toe. Enkele muggen zien hun kans.

Een geschikte tijdelijke locatie en een prachtig waardevol overgangsrutueel.

Het wordt nog beter als de roep klinkt om te starten met een drankje.

Met de rug gekeerd naar het tijdelijke territorium worden vele verhalen gedeeld.

Geven we elkaar een hand, een vuistje of een elleboogstoot. Na een half uurtje groeit de honger om ons opnieuw over te geven aan een ander genot, nl. muziek.

Na een korte verwelkoming worden we gewezen op het belang van onze

buikademhaling, een goede zithouding en een ontspannen lichaam. De aangeboden oefeningen worden gewillig doorlopen.

Niet schrikken als je thuis – op een ongecontroleerd moment – plots ontdekt dat de buikademhaling verder inge oefend wordt: PutTeKe...

Niet schrikken als je thuis verrast wordt door een fraaie stijgende en dalende muzikale lijn die het eeuwenoud verhaal vertelt van korte medeklinkers en van lange klinkers.

Want echte zangers maken immers ook buiten de repetitietijd tijd voor verbetering en kwaliteit.

Een felle regenbui tracht onze prestatie te overstemmen. Maar... de aanhouder wint.

De stemoefeningen worden afgewisseld met enkele bewegingsoefeningen. Maak met beide handen een corsetje op je rug. Laat je armen vanop schouderhoogte ontspannen vallen tot tegen je lichaam. Rol met het hoofd zachtjes in een grote ronde.

Mogelijk worden bij een volgend concert enkele verder ontwikkelde oefeningen verwerkt in enkele zinvolle moves. Het oog wil immers ook wat.

Wij deden het dus in open lucht. De omwonenden ook. Nu maar hopen dat ze het ons niet al te kwalijk nemen dat hun avondrust zonder aankondiging verstoord werd. Toegeven dat ons gezang niet van de eerste keer zuiver klinkt... Nog steeds niet. Een nieuwe flyeractie in de onmiddellijke omgeving is zeker gepast om eventuele kandidaat-zangers aan te trekken. Mogelijk zijn er bewoners die na corona wel een wekelijks uitje kunnen gebruiken. Kom, sta op en doe mee! Wij hebben er alvast heel veel zin in! Jij ook?

Advocaat Eigen Maak

Bovenstaande mededeling las ik onlangs op een bordje ergens in mijn dorp. En onwillekeurig gingen mijn gedachten naar Hugo. Een voor de hand liggende associatie al zit het zoete spul daar voor niets tussen. Misschien lust hij het niet eens.

Den Hugo.

Eerst was er de Walter.

Die had zowat mijn leeftijd en die hield van klassieke muziek.

Walter had nog broers in het koor.

Een ervan kon goed tekenen.

Eerst verdwenen de andere broers uit het zicht en later ook Walter.

Dan bleef er nog een over.

Maar over die grote broer had ik blijkbaar heen gekeken.

Geen druktemaker was hij als, we noemen maar iemand, een Ghis S.

Die viel wel eens op.

Zijn naam en faam kende groot en klein.

Zoals die van Staf omdat die duidelijk iets belangrijks deed en daarom alle stemmen overstemde.

De 'knapen' leefden trouwens in hun eigen wereldje.

Ook de jongere 'mannen' zaten meestal nog ergens op de schoolbanken.

Zij vervulden een soort brugfunctie tussen jong en oud.

Sommige 'mannen' studeerden nog, de meesten 'werkten'.

En die laatsten droegen vaak al een symbool van eeuwige trouw aan een vinger.

Was het koor trouwens in de meeste gevallen geen bevoorrechte getuige geweest toen de ringen uitgewisseld werden?

Terecht mogen we wel zeggen, want is de huwelijksceremonie van een koorlid niet eerder een plechtige overdracht aan een ander gezagsorgaan? Een uit handen geven onder duidelijk omschreven voorwaarden? Was daarom die sobere crucifix – het obligate WK-geschenk – niet een duidelijke waarschuwing verpakt als een wenk: 'Voor eeuwig, o zanger, hangt gij nu vast aan uw lief, maar onder de banier van het kruis zult ge tot het einde van uw dagen zanger zijn'?

Hugo en zijn madam ontvingen het kleinood in de zomer van 1960.

In de dagen dat onze kolonie zijn vrijheid terugkreeg.

Ondanks bekoringen, gevaren, minder goede dagen en wat onbeduidende matrimonialeschermutselingen heeft de dappere, standvastige en toch flexibele Hoveling aan alle partijen gegeven wat hen toekwam.

Maar toen ik daar als zogezegde medecontractant op het hoogzaal stond, was de weg nog lang.

Later zou ik me gelukkig prijzen dat ik nu en dan wat mocht meelopen. Als kersverse onervaren bas moest ik natuurlijk eerst over het bruggetje dat me scheidde van de wat oudere, getalenteerde tenor. Mijn WK-bubbel (kent u dat woord, 'bubbel'?) bestond in die dagen, zo ging dat nu eenmaal, vooral uit leeftijdgenoten en hun toegevoegde waarde, hun echtgenotes dus.

En nu komt het.

Van vrouwen is geweten dat ze bruggenbouwers zijn.

Desnoods schakelen ze hun kroost in om de palen te heien.

Dat brengt ons bij de beruchte borrelfeesten voor 'de mannen'.

Daar werd flink wat geheid.

Terwijl het jonge volkje braafjes naar een resem poppen aan een stang keek, en als beloning een dozijn prullaria in ontvangst mocht nemen, staken hun moeders de koppen bij elkaar. Zij verwierpen kordaat hun beloning: een 'zjat' koffie.

Hij de borrel, zij de koffie! Schrijf dat voortaan maar op uw bill!

Proclameerden de madammen.

En zo werden in de catacomben van een katholieke school aan de Amerikalei zaadjes geplant die zouden uitgroeien tot een beweging die vele feministische oprispingen tot amateuristisch geklungel zou herleiden: De Vrouwen van de Zangers.

Hun mannen keken, pardon luisterden, ernaar en zagen dat het goed was.

De losse babbels die ik al eens met Hugo had, kregen nu meer diepgang.

Klassieke muziek, het repertoire of het uniform van de zangers, het wel en wee van de kinderen. En ook de fluwelen doch krachtige hand die ons leidt en begeleidt

kwam al eens aan bod. Een 'zij vindt' volstond om onze beschouwingen rijkelijk te stofferen.

Voortaan hebben Hugo en ik maar een half woord nodig, een knipoog, een zucht, een lachje of grimas om te weten wat de ander denkt.

Als het nodig is staat hij pal achter zijn overtuiging, maar dan weer niet zo pal dat nuance geen kans krijgt. Zijn argumenten, met zachte stem verwoord in een mooie versie van de wereldtaal die het Antwerps nu eenmaal is, worden kracht bijgezet door subtiele vingerwijzingen – ook letterlijk te nemen – en een hoofd dat duidelijk onderstreept, ontkent of twijfel moet verbeelden.

Hugo's handelsmerk, zijn onnavolgbare lachje, die heerlijke klankband onder onze conversaties – heb ik hem eigenlijk ooit echt kwaad gezien? – betekent zoveel als: neem de wereld zoals hij is en spaar je tranen voor later.

We hebben het vaak over de Tweede Wereldoorlog, voor Hugo een beleefde realiteit, voor mij een eindeloos vertelde reeks verhalen.

Geen van beiden kan het laten om er al eens iets over te lezen.

Als dan heel soms het woord Oberkommando valt, dan weten we dat die organisatie voor ons een andere invulling heeft. Maar dat vinden we niet erg.

Vaak is Hugo zelf het boek, de bron van kennis waar Wiki en die dingen falen.

Gebeurtenissen, al meer en meer in nevelen gehuld, daily life en taalgebruik in 't Stad van vroegere dagen. 'Dat moet ik hem eens vragen', denk ik dan.

En ja, het standbeeld van Albert stond vroeger tegenover de Nationale Bank.

En dat soort dingen.

Maar ja, den Hugo is van 33.
En nee, hij is geen twintig meer.

Soms is Hugo koppig.

Dat zit zo.

Eigenlijk is hij tweede stem.

Maar de eerste viool is hem ontglipt.

Daarom houdt hij halsstarrig vast aan zijn 'eerste stem'.

In de Kring.

Maar voor hoelang nog?

De vraag houdt hem bezig.

Mij ook. (Want ik moet hem nog vragen of hij Advocaat lust!)

Juste avant le mariage ...

Niets moet als het maar plezant is

Terwijl sommige leden zich op de fiets vermaakten met het beklimmen van de molshopen van de Ardennen, zochten anderen het een stukje hoger op om deze keer de mastodonten van de Drôme opnieuw met hun klim- en andere kwaliteiten te overdonderen. We kregen een verslagje van hun zomerse pogingen in augustus 2021 en ze waren nog net op tijd terug voor onze eerste repetities!

Ook nu was de bestemming Bourdeaux, een dorpje van ongeveer 600 inwoners in de Drôme.

Eerst een beetje statistieken:

Datum	Afstand	tijd gefietst	gem. snelheid	max snelheid	Totale klim
11/08/2021	27,95 km	01h:15m	22.52 km/h	43,01 km/h	197,88 m
8/08/2021	116,70 km	06h:07m	19.13 km/h	49,94 km/h	2055,55 m
6/08/2021	62,21 km	03h:06m	20.13 km/h	50,05 km/h	914,79 m
5/08/2021	74,43 km	03h:12m	23.28 km/h	51,61 km/h	871,20 m
3/08/2021	74,39 km	03h:25m	21.78 km/h	49,18 km/h	1207,57 m
totaal	355,68 km	17h:21m	21,36 km/h	48.75 km/h	5246,99 m

Vergelijking met 2020					
	380,4 km	19:18 m	19,33 km/h	48,60 km/h	6237,8 m

02-08-2021 eerste dag

Een rit van 930km, gelukkig met de auto..

De rit tot Bourdeaux verliep vlot. Het voordeel om op een maandag te vertrekken. Wel met een omweg van 30km om het spitsuur in Lyon te vermijden. Aan de Gîte du Pandalin aangekomen rond 17.45. Zoals je in de statistieken kan zien, was het niet de bedoeling om alle dagen te fietsen. 's Avonds gaan wij eten in "L' Auberge des 3 Becs" in *Pont-de-Barret*. Een aanrader als je er in de buurt bent.

03-08-2021 de tweede dag

We zijn in Bourdeaux om te fietsen, daar starten we vandaag mee.

Hier het ritje als je hier [klijkt](#) zie je het ritje.

Van Bourdeaux via Serre le Turc (hier hebben we gegeten), de Col de Valouse 735m en de Col de Sausse 791m, een rit van 74km.

Ik zal nog veel moeten oefenen. Het segment van Dieulefit tot Serre le Turc , 3.6km, lukte ik in 20:45. Tijdens de Tour van 2013 op 14 juli reed Niki Terpstra dit traject in 6:33.

's Avonds gaan eten in Le Moineaux Rouge. Gelukkig binnen, het weer was niet echt goed.

04-08-2021 derde dag

Het dreigende weer van gisteravond was vandaag prijs. We zijn een beetje 'goed weer fietsers'. Onze fietsen bleven vandaag op stal.

Een autorit naar Valréas een enclave van de Vaucluse en departement Drôme. De pausen van Avignon zitten daar voor iets tussen. Na twee dagen onze wijn voorraad aanvullen was nodig. 's Avonds gaan eten in restaurant La Paillette in Montjoux.

05-08-2021 vierde dag

Klik [hier](#) voor de rit

Donderdag is marktdag in Nyons. Was voor ons een reden om tot Nyons te rijden met de fiets natuurlijk. De dames reden met de auto.

Een rit van 75km via de Col de Homme naar Nyons en terug via de Col de Sausse. Staat er op de markt toch een kraam met oesters zeker. Dat is ons middagmaal. Foto's ga ik niet recupereren.

Dineren In onze Gîte du Pandalin. Voor een keertje zelf gekookt met verse producten meegebracht vanop de markt in Nyons.

Ps: de verrimpelde zwarte olijven komen om uit de streek van Nyons.

06-08-2021 vijfde dag

Klik [hier](#) voor de rit.

Paul en Hendrik kregen de kans om te gaan rotsklimmen. Ronny en ik hebben ons laten verrassen met een ritje dat mijn gps mocht uitstippelen. Het is een ritje geworden van 62,2 km over de Col de Lunel en de Col de Pascalin. Op de klim op de col de Pascalin krijg ik een telefoontje om in het fort van Duffel een rondleiding te doen. Om van daar op 45 minuten in Duffel te geraken, is een beetje moeilijk.

's Avonds gaan eten in Le Merlet, 26400 Soyans.

07-08-2021 zesde dag

Wat doe je als het een ganse dag regent? Kaarten, lezen, aperitieven en verder niets doen.

's Avonds gaan eten in restaurant Le Quartier in Dieulefit.

08-08-2021 zevende dag

De zevende dag is toch geen [rustdag](#), toch niet voor ons.

De Vercors is een mooie streek, waar het Duitse leger zich tijdens WO2 aan zijn minder mooie kant laten zien heeft. Tijdens die periode zijn hier verschillende dorpen uitgemoord. De streek heeft dan ook heel wat gedenkplaatsen van

“la Résistance”. Deze Duitse actie is vooral vergelding voor wat “la Résistance” met steun van de geallieerden, tijdens de maanden juli en augustus 1944 deed.

De rit van uiteindelijk 116.7 km ging via de Col de Bacchus, ik vraag mij nog altijd af waar die naam vandaan komt, naar de Plaine de la Sausse en naar de Col de Bataille. Foto met mijn aankomst op deze col. Hoog in de bergen op 1313m energie op gedaan voor het laatste deel over de Col de Rousset. Hier heb ik weer moeten vaststellen, dat dalen en ik, nooit goede vrienden gaan zijn. Klimmen gaat mij beter af.

Bij Chez Mon Jules in 26220 Vesc gaan eten, normaal was dat voor de eerste dag. In Frankrijk is er ook Corona en door een besmetting moet een restaurant ook daar sluiten. Vandaag zijn wij 33 jaar gehuwd. Daar mogen mijn zussen en mijn broer samen met de respectievelijke partners mee van profiteren.

09-08-2021 achtste dag

Hoe we stapten ga ik jullie besparen.

Het moet niet altijd fietsen zijn. Een “wandeling” naar Miélandre. Waarom niet doen zoals ZWK en gaan wandelen. Wel niet zo vlak, op 1.9km 900m stijgen naar 1451m hoog. Vandaar hebben we een zicht op de “Mont Ventoux” op 35km en een prachtig zicht op de Franse alpen. Dit stijgen ging vlot, het dalen, langs een andere weg, viel serieus tegen. Een niet zo goede kaart en slecht aangeduide paden zorgden ervoor dat we ± 5 uur gestapt hebben voor we terug bij de auto zijn.

(Verloren gelopen) Langs Ferme du Col Blanc om nog wat watervoorraad in te slaan. Gelukkig hebben we het gehaald. Het etentje in Les Trois Becs in Pont de Barret kunnen we vergeten. De avond hebben we afgesloten met pizza van de plaatselijke pizzeria.

10-08-2021 negende dag

Om te bekomen van de avonturen, stijve spieren enz, van de vorige dag lassen we een rustdag. Dat wil zeggen: een voorraad wijn inslagen van Domaine des Caminottes en een bezoek aan Ferme du Col Blanc.

In Bar/restaurant La Paillette in Montjoux hebben we de dag afgesloten.

11-08-2021 tiende dag

Het korte [ritje](#) van vandaag

De laatste volledige dag in Bourdeaux. Soms moet je kunnen toegeven dat je bepaalde activiteiten niet kan uitvoeren. Vandaag na een rustig begin van de dag vertrokken naar Saou. Deze weg is vooral dalen, om de spieren wat los te rijden en daar te eten: 27 km heen en terug met nog een stukje klimmen. Nog een 'weet je dat je': ...ik het segment van Saou naar Bourdeaux 8.5km af leg op 21m47, op 14 juli 2013, tijdens de Tour van toen, legde Laurens ten Dam de afstand af in 11m44. Er is nog werk bij mij.

Van ons "laatste avondmaal" genoten we Le Merlet in 26400 Soyans.

Nota: Op 10 en 11 augustus, op plaatsen ver van de bewoonde wereld, ook daar werd onze "**PASS SANITAIRE**" gecontroleerd.

12-08-2021 elfde dag

Ook nu een vlotte terugrit, die eindigde met echte Belgische frietjes.

Veerle Janssens stelt voor...

Ze is niet alleen de dochter van onze vroegere dirigent Karel Janssens zaliger, ze is ook actief in Ringland en ze is op muzikaal gebied steeds op zoek naar vrouwelijke componisten. Veerle Janssens schreef er trouwens een zeer lezenswaardig boek over: 'Vrouw aan de piano'. Het is een beetje in dit kader dat ze ons uitnodigt om aanwezig te zijn op volgende drie manifestaties.

1. Vier vrouwen aan de piano (concert op vrijdag 26 november in Opus 4)

In 'Vrouw aan de piano' schreef ik op blz. 289:

“Toch moet dit bijzondere pianojaar, dit boek ooit bekroond worden met een concert waarop ik speel en vertel. Over vrouwen, hun werk, hun drang om te creëren. En dan laat ik 'Esprit du Silence' (van Axelle Kennes) klinken. De geest van de stilte. En aan de muren hangen de aquarellen en de olieverfschilderijen van mijn man Dirk Martens. Zijn verbeelding van de leegte, van de stilte.”

Met veel vertraging is het dan op vrijdag 26 november eindelijk zover. In Opus 4 zal ikzelf niet alleen spelen, maar ook mijn beide pianoleraressen Axelle Kennes en Heli Jakobsen, terwijl ook mijn dochter Laura van de partij is. Zij spelen allemaal werk van vrouwelijke componistes en eigen composities. En aan de muren hangt dan effectief werk van Dirk. Want...

2. Tentoonstelling 'Esprit du Silence' van 6 tot 27/11 in Opus 4.

Dirk exposeert drie weken lang aquarellen en olieverfschilderijen in Opus 4, een fijne galerie, annex concertzaaltje op de benedenverdieping van Residentie Hertogenpark (Desguinlei 90 in Antwerpen). Vernissage (tevens feestje voor Dirks 70ste verjaardag en onze 20ste huwelijksverjaardag) op 6/11 om 20 uur.

3. Concert Laura Y en co op vrijdag 9/10 in theater Vooruit (Boechout)

Dochter Laura schrijft als Laura Y “pianomuziek voor films die niet bestaan”. In het voorjaar nam ze ook een prachtig filmpje op met breakdancer Faïsi Van Hecke. Beiden staan vrijdag 9 oktober op het podium van theater Vooruit (Sint-Bavoplein 17, Boechout). Samen met nog meer jong talent zoals o.a. een vrouwelijke veejay en een singer-songwritster.

Voor de concerten best vooraf reserveren via info@vrouwaandepiano.be .

Weet je dat...

...de repetities bij het mannenkoor opnieuw begonnen zijn, maar dat sommigen na twee repetities al niet meer wisten of ze nu binnen of buiten moesten repeteren.

...mochten we een week later begonnen zijn met de repetities, we liefst 100 weken op rij zonder wekelijkse stemoefeningen zouden doorgebracht hebben.

...sommige manstemmen nog liever even met vakantie gingen in plaats van naar de repetitie te komen.

...we toch reikhalzend uitkijken naar de aanwezigheid van alle leden van voor de Corona-periode.

...er veel twijfel bestaat omtrent de manier waarop mannen zich voortaan begroeten: een vuistje, een elleboog of gewoon een hand. Een voetje is sowieso geen vanzelfsprekendheid omdat velen hun evenwicht kunnen verliezen en het voor anderen zelfs helemaal geen evidentie is.

...we toch met veel plezier en na een zware periode Eddy VdD mochten begroeten.

...er toch al een behoorlijke belangstelling was op de laatste repetitie. Op dit moment zit de kwantiteit bij de bassen. Over de kwaliteit gaan we ons (nog) niet uitspreken.

...we steeds reikhalzend uitkijken naar de stemoefeningen die onze dirigent elke week mooi voorbereidt.

...de bassen zich afvragen of er ook stemoefeningen bestaan waarbij de eerste tenoren hun 'souridine' kunnen opzetten.

...onze dirigent zijn opgelopen schade van tijdens de Corona-periode tracht op te halen. Hij neemt er nog een koortje bij, nadat hij bij die leden eerst zijn 'Covid certificate'-pasje kon voorleggen.

...hij door zijn aanwezigheid bij dit koor de uitvoering van het 'Gloria' van Vivaldi zal kunnen bespoedigen.

...wij afscheid namen van onze pianiste Stefanya, maar dat wij veel verwachten van de komst van de directeur van de muziekacademie van Tilburg. Heel hard welkom!

...ook het Sint-Norbertusinstituut zich vanaf 1 oktober mag verheugen in de aanwezigheid van een nieuwe directeur, of liever een directrice. Bij ons weten de eerste vrouwelijke directrice in het lange bestaan van de school. Ook haar wensen wij een hartelijk welkom en het vervolg van een prettige samenwerking met ons koor.

...sommigen overwegen om een Wurlitzer juke-box te installeren in de repetitieruimte. Onze dirigent is de laatste tijd zo flexibel in de keuze van de te zingen muziekstukken, dat we hem best willen helpen bij de keuze van smaakmakende motetten en dergelijke.

...ons ex-lid Karel De Colvenaer goed bezig is met een ander soort muziek. Met zijn band 'Boenkeroep' treedt hij op 2 oktober om 20u op in muziekkaffee Plansjee (Wolstraat 46).

...hij twee weken later met dezelfde groep te bewonderen valt in Kid's R&B danscafé op de Grote Markt in Antwerpen. Dus op 15 oktober vanaf 21 uur.

...ze ook in de Sint-Anna-ten-Drieën steeds een muzikale noot in huis halen. Op 13 november om 20 uur brengen Couleur Vocale o.l.v. Peter van Hoof en het ensemble A het Requiem van Mozart ten gehore.

...een aantal ex-leden met graagte een telefoontje ontvangen van hun vroegere koorleden: Guy Davidson in Deurne (0497/591943), Guido Bontenakel in het Groene Veld in Wilrijk (03/3031840), Dré Fordel in Pieter van Hobokenstraat (0492/462929).

Personalia:

Dankbetuiging :

Ter gelegenheid van onze eerste repetitie kwam Paul Clerckx persoonlijk de leden van de ZWK bedanken voor hun talrijke aanwezigheid en hun gewaardeerde gezangen bij het veel te vroeg overlijden van zijn echtgenote. Hij bezorgde ook bijgevoegde uitvaartprent voor wie er niet bij kon zijn. Veel sterkte, Paul en familie!

Agenda

Zondag 3 oktober 2021 – 10u30
Maandag 1 november 2021 – 10u30 (*)
Zondag 7 november 2021 – 10u30
Donderdag 11 november 2021 – 11u00 (*)

Heilige Geest – 27^e zondag v/h jaar
Heilige Geest - ALLERHEILIGEN
Heilige Geest – 32^e zondag v/h jaar
Sint-Norbertus – Gedachtenisviering
overledenen ZWK

(*) onder voorbehoud van de situatie

Werken mee aan dit nummer:

Johan Clerckx, Walter Bresseleers, Jenny Backx, Rik Neel, Tony Ah Munn, Peter Somers, Guido De Graeve, Veerle Janssens, Raf Van Bortel, Ludo Engelen, Luc Korthoutd, Marcel Coppens (v.u.).